

1

П'ЯТНИЦЯ, 22:30 — СУБОТА, 15:30

Єдине, чого їй хотілося, — це поспати.

Літак приземлився на дві години пізніше, і ще потрібно було дочекатися багажу. А потім засмутив автомобільний сервіс — лімузин поїхав годину тому. Тож тепер вони чекали таксі.

Жінка стала в чергу пасажирів, її висока постать зігнулася під вагою ноутбука. Джон тріскотів щось про відсоткові ставки й нові шляхи реструктуризації угоди, але її думки були поглинуті вечором п'ятниці — уже десята тридцять. «Я хочу натягнути піжаму і влягтися спати».

Повз них тягнувся нескінченний потік жовтих таксі. Щось у кольорі й подібності цих автівок нагадало їй комах. Вона здригнулася від сиріт, що виступили на шкірі, коли пригадала, як у дитинстві в горах вони з братом знайшли роздертого борсука. Або як вони зруйнували мурашник і дивилися на вологу масу рудих тіл, що корчилилися й ворушили лапками.

Таксі підїхало й заскрипіло гальмами, Ті Джей Колфакс рушила до нього.

Водій відкрив кришку багажника, але сам залишився в машині. Їм довелося самотужки вантажити свої валізи — це розлютило Джона. Він звик, що за нього все робили інші. Теммі Джин не зважала. Вона й досі інколи дивувалася, що

за неї друкує й упорядковує папери секретарка, тож закинула валізу, зачинила багажник і сіла в салон.

Джон заліз усередину після неї, грюкнув дверима й витер широке обличчя та лисий череп так, наче зусилля від завантаження валізи вкрай його виснажили.

— Перша зупинка — схід Сорок другої, — буркнув Джон крізь відокремлювач.

— Потім Верхній Вест Сайд, — додала Ті Джей.

Плексиглас між передніми й задніми сидіннями був увесь подряпаний, і вона ледве могла розгледіти водія.

Таксі вирулило від бордюру й невдовзі вже мчало швидкісною магістраллю в напрямку Мангеттена.

— Дивись, — сказав Джон. — Ось чому так багато народу.

Він указував на білборд, який вітав делегатів мирної конференції ООН, що починалася в понеділок. Місто очікувало на прибуття десяти тисяч гостей. Ті Джей подивилася на білборд — чорні, білі й азіати махали руками і усміхалися. Утім, із композицією щось було не так. Хибні пропорції та кольори. Усі обличчя видавалися несправжніми.

— Викрадачі тіл, — пробурмотіла Ті Джей.

Вони швидко їхали автомагістраллю, яка тривожно жовтіла під світлом дорожніх ліхтарів. Проїхали старий військово-морський порт і бруклінські пірси.

Джон нарешті припинив базікати, витягнув калькулятор і почав тицяти на цифри. Ті Джей відкинулася на сидінні, дивилася на тротуари, що парували, й на похмурі обличчя людей, що сиділи на ґанках з червоної цегли й оглядали магістраль. Вони здавалися напівпритомними від спеки.

У таксі теж було жарко, і Ті Джей потягнулася до кнопки, щоб опустити вікно. Вона не здивувалася, коли виявилось, що кнопка не працює. Потягнулася через Джона. Друга кнопка

теж була несправна. Тоді ж вона помітила, що на дверцятах відсутній замок.

Як і ручка відкривання.

Рука Ті Джей ковзнула дверцятами в спробі намацати уламок ручки. Нічого — наче хтось навмисно зрізав її пилюкою.

— Що? — запитав Джон.

— Дверцята... Як вони відчиняються?

Джон дивився то на одні, то на інші двері, аж тут з'явився та зник вказівник тунелю до середмістя.

— Агов! — гукнув Джон до таксиста. — Ви пропустили поворот. Куди ви їдете?

— Можливо, він їде через Квінсборо, — припустила Ті Джей.

Дорога через міст була довшою, але дозволяла уникнути тягнучки в тунелі. Ті Джей нахилилась уперед і каблучкою постукала по плексигласу.

— Ви поїдете через міст?

Водій ігнорував їх.

— Агов!

А за якусь мить вони промчали повз виїзд на Квінсборо.

— Лайно! — крикнув Джон. — Куди ти нас везеш? До Гарлему? Б'юсь об заклад, він везе нас до Гарлему!

Ті Джей подивилася у вікно. Поруч їхала інша машина, повільно їх випереджаючи. Жінка з силою стукнула у вікно.

— Допоможіть! — крикнула вона. — Будь ласка!

Водій автомобіля кинув на неї погляд, потім ще раз, нахмутив брови. Він сповільнився й прилаштувався за ними, але таксі різко повернуло на з'їзд до Квінса, заскочило до провулка й рвонуло повз безлюдні склади. Вони мчали, мабуть, зі швидкістю сто кілометрів на годину.

— Що ви робите?

Ті Джей з силою стукнула у відокремлювач.

— Повільніше. Куди ми?..

— О боже, ні! — прохрипів Джон. — Дивись.

Водій натягнув лижну маску.

— Чого вам треба? — крикнула Ті Джей.

— Грошей? Ми дамо тобі грошей.

Із передньої частини таксі все ще не долинали ані звуку.

Ті Джей рвучко відкрила свою сумку марки «Таргус» і витягнула чорний ноутбук. Вона розмахнулася і вдарила кутом комп'ютера у вікно. Скло витримало, хоча звук удару, здалося, добряче налякав водія. Таксі смикнулось і мало не влетіло в цегляний мур, повз який вони мчали.

— Гроші? Скільки? Я можу дати тобі купу грошей!

Джон бризкав слиною, сльози котилися його товстими щокми.

Ті Джей знову стукнула ноутбуком у вікно. Екран розлетівся від удару, але скло залишилося неушкодженим.

Вона спробувала ще раз, але корпус комп'ютера розсипався й випав з її рук.

— От лайно!..

Вони обоє різко смикнулися вперед, коли таксі занесло, й автівка зупинилася в темному брудному тупику.

Водій виліз з машини, у його руці був маленький пістолет.

— Будь ласка, не треба! — благала Ті Джей.

Він підійшов до задніх дверцят і нахилився, зазираючи в засмальцьоване вікно. Стояв так довго, а вони з Джоном відсунулися назад, упритул до протилежних дверей. Їхні спітнілі тіла притиснулися одне до одного.

Таксист притулив руки до скла, щоб уникнути відблиску вуличних ліхтарів і розгледіти їх уважніше.

Несподіваний тріскіт розірвав тишу, і Ті Джей здригнулася, а Джон коротко скрикнув.

Удалині позаду водія небо сповнилося червоними й синіми вогняними стрічками. Після цього пролунали виляски та свист. Водій повернувся й витріщився на велетенського помаранчевого павука, що розкинувся над містом.

Феєрверки. Ті Джей пригадала, що читала про них у «Таймс». Подарунок делегатам конференції від мера й генерального секретаря ООН, вітання в найвеличнішому місті на землі.

Водій знову повернувся до машини, з гучним клацанням смикнув за ручку й повільно відчинив дверцята.

Дзвінок був анонімний. Як завжди.

Тож неможливо було зрозуміти, яке саме місце малося на увазі. Центральна повідомила по радіо: «Він сказав: Тридцять сьома біля Одинадцятої. Це все».

Місцевість, про яку повідомлялося, раніше не фігурувала як місце злочинів.

Уже спітніла, хоча була лише дев'ята ранку, Амелія Сакс продиралася крізь хащі високого бур'яну. Вона займалася смужковим пошуком — так це називають криміналісти — просувалася траєкторією у вигляді літери S. Нічого. Вона нахилила голову до рації, що була пристебнута до темно-синьої форменої сорочки.

— Патрульна 5885. Нічого не можу знайти, Центральна. Які подальші вказівки?

Крізь хрускіт етеру почулася відповідь диспетчера:

— Більше нічого на об'єкті, 5885. Хоча є дещо... Заявник сказав, він сподівається, що жертва була мертвою. Прийом.

— Повторіть, Центральна.

— Заявник сказав: він сподівається, що жертва була мертвою. Задля його ж добра. Прийом.

— Прийом.

Сподівається, що жертва була мертвою?

Сакс перелізла через стару рабицю й обстежила пустир. Нічого.

Вона б хотіла піти. Подзвонити на 10—90, доповісти про хибний виклик і повернутися на Д'юс, який був її звичною зоною патрулювання. Коліна боліли, а жахлива серпнева погода змушувала Сакс почуватися шматком яловичини на пательні. Вона хотіла чкурнути до портової управи, зависнути з хлопцями й видудлити велику бляшанку холодного чаю «Арізона». А потім, за якісь дві години, вона б звільнила свою шафку в південному Мідтауні й вирушила б на інструктаж у центрі міста.

Але цьому не судилося статися — не можна було знехтувати викликом. Тож Сакс рушила далі: уздовж розпеченого тротуару, через рів між двома покинутими будинками, через ще один зарослий бур'яном пустир.

Вказівний палець вона просунула під формений кашкет, у пасма довгого рудого волосся, що було зіbrane на голові. Сакс не могла стриматись, щоб не почухати голову; зрештою сягнула під кашкет усією долонею і почухала сильніше. Піт побіг чолом, капав з нього, і вона почала терти брови.

Думала: «Мої останні дві години на вулиці. Я переживу їх».

Коли Сакс занурилася далі в хащі, вона вперше цього ранку відчула занепокоєність.

«За мною хтось спостерігає».

Гарячий вітер хитнув сухий бур'ян, а машини й вантажівки голосно влітали й вилітали з тунелю Лінкольна.

Вона подумала те, про що часто думають офіцери патрульної поліції:

«Це місто настільки, трясця, гамірливе, що хтось може підкрастися до мене ззаду на відстань удару ножем, а я цього навіть не почую».

Або прицілитися мені в спину...»

Жінка стрімко обернулася.

Нічого, окрім листя, іржавого залізяччя й сміття.

Видерлася на купу каміння, здригнулася. Амелія Сакс, тридцять один рік (майже тридцять один, як сказала б її мати), потерпала від артриту. Спадок дідуся. Певна річ, як і тонкий стан матері й батькова краса та кар'єра (руде волосся вона могла отримати від будь-кого з них). Ще один напад болю стався, коли Сакс лізла крізь завісу висохлих кущів. Їй поталанило зупинитися за крок від крутої десятиметрової вирви.

Унизу лежала похмура балка, що тягнулась аж до берега Вест-сайду. Через неї пролягала гілка «Амтраку», якою потяги прямували на північ.

Сакс пробігла очима по дну балки вздовж залізничної колії. Що це таке?

Гірка накиданого ґрунту, з якого стирчала невеличка гілочка. Вона подібна до...

О боже милосердний!

Амелія здригнулася від побаченого. Відчула приплив нудоти, хвиля гарячих сиріт пройшла шкірою. Сакс вдалося приборкати бажання повернутися й удати, що вона нічого не помітила.

«Він сподівався, що жертва була мертвою. Задля його ж добра».

Сакс кинулася до залізної драбини, що вела від тротуару до колії. Потягнулася до перил, але вчасно зупинилась. Дідько! Злочинець мав тікати цим шляхом. Якби вона торкнулась поручнів, то облажалася б, стерши будь-які відбитки. Добре, підемо важчим шляхом. Глибоко дихаючи, аби вгамувати біль у суглобах, Амелія почала спускатися вертикальною скелею. Її черевики зісковзували поверхнею — черевики, що